

ΟΝΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Του Βαγγέλη Θ. Κακατσάκη

«Να σε βλέπουμε στην τηλεόραση/ να πνίγεται στις θάλασσες,/ δεν έχουμε πρόβλημα,/ πρόσφυγα του πολέμου./ Στην πσιίνα μας μη σε δούμε να φτάσεις». Και οι στίχοι αυτοί από ένα ανέκδοτο ποίημά μου στον νου μου, ενώ παρακολουθούσα, το βράδυ της περασμένης Κυριακής (τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς) στο θέατρο “Κυδωνία” της πόλης μας το έργο του Μάθιου Λέντον “Το κατεστραμμένο δωμάτιο” σε σκηνοθεσία του Μιχάλη Βιρβιδάκη. Δίχως ανάσα, όπως και οι άλλοι συν-θεατές μου άλλωστε. Κοντά σ’ αυτούς τους στίχους και μύριες άλλες σκέψεις στο νου μου, με τη μόνιμη παρουσία μιας δυνατής γροθιάς στο στομάχι βέβαια. Σε μορφή ερωτημάτων οι περισσότερες. “Μαλακών” και σκληρών ερωτημάτων. Εχω δικαίωμα να γίνομαι “ηδονοβλεψίας” της εκτέλεσης ενός ανυπεράσπιστου ανθρώπου (συν-ανθρώπου) μας από έναν τρομοκράτη; Τι πάει να πει “τρομοκράτης”, ποιός γίνεται “τρομοκράτης” και πού οδηγεί η “τρομοκρατία”; Τι σημαίνει ακριβώς το ρήμα συμπάσχω, τι προσθέτει ή τι αφαιρεί το “συν” στο “πάσχω”; Πόσο διαφορετικοί είναι οι άνθρωποι της καταναλωτικής κοινωνίας που αρέσκονται να σχολιάζουν τη δυστυχία των άλλων, των προσφύγων για παράδειγμα, στην άνεση του καναπέ τους, απ’ αυτούς που αρέσκονται να μιλούν περί ανέμων και υδάτων, επίσης στην άνεση του καναπέ τους; Κάποια από αυτά, εν είδει ομονύμων κλασμάτων με κοινό παρανομαστή το ρητορικό ερώτημα: Ενα κατεστραμμένο δωμάτιο ο κόσμος μας;

«Το “Κατεστραμμένο Δωμάτιο” δεν είναι μια έκκληση για δράση. Μάλλον βάζει κάτω από το μικροσκόπιο τα κίνητρά μας και την αναποτελεσματικότητα των δράσεών μας κάθε φορά που γίνεται μια προσπάθεια να αντιμετωπισθούν αυτά τα θέματα. Επιπλέον όμως, προειδοποιεί πως όποιες κι αν είναι οι πράξεις μας, θα κριθούμε μια μέρα από τα παιδιά μας». Τα που γράφει στο τέλος του σημειώματός του για την παράσταση του θεάτρου “Κυδωνία”, ο και συγγραφέας του έργου καλλιτεχνικός διευθυντής της διεθνούς φήμης πρωτοποριακής σκωτσέζικης θεατρικής ομάδας Vanishing Point «θα κριθούμε μια μέρα από τα παιδιά μας». Να το “ηθικόν”, ας πούμε, δίδαγμα” του έργου. Η φράση κλειδί που πρέπει να έχουμε στον νου μας, «ενώ ο φόβος βρίσκει καινούργιους τρόπους να τρυπώνει στο μυαλό μας». Και η φράση που κατά τη γνώμη μου λειτουργεί κατά κάποιο τρόπο σαν κινητήριο μοχλός στη διαχρονική απόφαση του Μιχάλη Βιρβιδάκη να υπηρετεί το

Θεατρικό εμείς του τόπου μας, έτσι όπως εδώ και είκοσι περίπου συναπτά χρόνια με άκρα συνέπεια το υπηρετεί.

Ο Μιχάλης Βιρβιδάκης στον ρόλο του Τζον, ενός καλού “οικογενειάρχη” επί σκηνής. Μαζί του στο σαλόνι η Στελλίνα Ιωαννίδου (ναι η Στελλίνα που την είχα γνωρίσει ως μαθήτρια -και τι μαθήτρια!- στο 9ο Δημ. Σχ. Χανίων, πριν από κάποια χρόνια) στον ρόλο της Τζέιν και η Ντία Κοσκινά στον ρόλο της Τζάκι. Η κουβέντα του “καναπέ” αρχίζει. Αλήθεια έχουμε μεγαλύτερη συνείδηση της δυστυχίας των συναθρώπων μας σήμερα; Ιδιαίτερα πειστικοί στους απαιτητικούς ρόλους τους και οι τρεις. “Αποκαθλωτικοί” και “καθλωτικοί” ταυτόχρονα. Ευαισθησίας αποκαλυπτήρια. Οι χειριστές της τηλεοπτικής κάμερας ο Εμμανουήλ Στεφανουδάκης και ο Πάρης Χαμουρίκος επί το έργον. Ο πρώτος δεν φαίνεται να έχει καμία βιάση για να παίξει τον ρόλο του ανθρώπου από το μέλλον. Του ανθρώπου που θα διαβάσει τον τίτλο “Υγρός τάφος τη Μεσόγειος” της πρώτης σελίδας μιας εφημερίδας (ναι των “Χανιώτικων νέων”) του 2016, πάνω απ’ την φωτογραφία ενός πατέρα που προσπαθεί να κρατήσει το παιδί του πάνω απ’ το νερό...

Όντας εντός του κατεστραμμένου δωματίου... Τι εμπειρία κι αυτή η “παρακολούθηση” του περί ου ο λόγος έργου! Σήμερα, Παρασκευή 23 Φεβρουαρίου, αύριο Σάββατο και μεθαύριο Κυριακή οι τελευταίες παραστάσεις...

Χανιώτικα Νέα, 23.02.2018

<http://www.haniotika-nea.gr/ontas-entos-tou-katestrammenou-domatiou/>
εναλλακτικά: https://petaxta.blogspot.gr/2018/02/blog-post_23.html?spref=fb